

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/326/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717201201
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5717201201.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcov: v rade 1/ K. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. H. X, XXX XX G., v rade 2/ K. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. H. X, XXX XX G., obaja právne zastúpení JUDr. Magdalénou Lesayovou, advokátkou, so sídlom T. XX/K., XXX XX F., proti žalovaným: v rade 1/ V. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. R. X/XX, XXX XX G., právne zastúpenému JUDr. Lenkou Maďarovou, advokátkou, so sídlom E. X, XXX XX Q., v rade 2/ D. G. nar. XX.XX.XXXX, bytom J. B. B. X, XXX XX G., v konaní o zaplatenie 20.000,- eur, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7C/6/2017-282 zo dňa 04. októbra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaní 1/, 2/ **m a j ú** voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin žalobu žalobcov zo dňa 27.01.2017 zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaní majú voči žalobcom právo na ich náhradu v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 3 ods. 1, § 39, § 517 ods. 2, § 657, § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sporové strany uzatvorili dňa 27.03.2009 Zmluvu o pôžičke, na základe ktorej poskytli žalobcovia žalovaným pôžičku vo výške 22.000,- eur. Túto skutočnosť svojim podpisom na zmluve žalovaní potvrdili. Spornú zmluvu o pôžičke na strane dlžníkov ako spoludlžník podpísala aj spoločnosť BTC s. r. o. Žalovaní sa zaviazali pôžičku vrátiť v lehote do 27.04.2009. Tvrdenie žalovaného v rade 1/ o tom, že so žalobcom v rade 1/ uzatvoril inú zmluvu o pôžičke, alebo uzatvoril dodatok k spornej Zmluve o pôžičke zo dňa 27.03.2009, v ktorom bolo dohodnuté, že požičanú sumu vo výške 22.000,- eur vráti spolu s úrokom vo výške 10 % mesačne (120 % ročne), nebolo nijakým spôsobom preukázané. Ak by aj takéto tvrdenie preukázané bolo, súd by v takomto prípade rozhodol, že zmluva o pôžičke, na základe ktorej sa žalovaní zaviazali vrátiť pôžičku spolu s úrokom vo výške 120 % ročne, je neplatná, pretože takto dohodnutá výška úrokov nezodpovedá zásadám dobrých mravov. Výkon práv a povinností ohľadne takejto dohody by bol v rozpore s dobrými mravmi.

Nebolo preukázané, že medzi spornými stranami bola uzatvorená nejaká iná zmluva o pôžičke, alebo dodatok k existujúcej spornej zmluve o pôžičke, v ktorom by bol dohodnutý úrok za poskytnutie pôžičky.

Podľa súdu prvej inštancie to znamená, že žalovaní boli povinní na základe zmluvy o pôžičke zaplatiť žalobcovi sumu 22.000,- eur.

Súd prvej inštancie považoval z tvrdení žalovaného a z výpovedí svedkov za preukázané, že aj napriek tomu, že v zmluve o pôžičke bolo dohodnuté, že o splnení pôžičky veriteľa vydajú dlžníkom písomné potvrdenie, žalobca v rade 1/ K. D. takéto potvrdenie žalovanému v rade 1/ opakovane odmietal vystaviť. Podľa súdu prvej inštancie bolo preukázané, že dlh zo zmluvy o pôžičke žalovaný v rade 1/ žalobcovi v rade 1/ postupne splácal. Ďalej dôvodil, že bolo významné aj dokazovanie, ktoré bolo vykonané v spore Okresného súdu Martin sp. zn. 7C/175/2012, a to čestnými vyhláseniami svedkov. Okresný súd vo veci vedenej pod sp. zn. 7C/175/2012 vykonal dokazovanie čestnými vyhláseniami svedkov pred piatimi rokmi. Tieto svedecké výpovede bolo možné aj z hľadiska plynutia času považovať za vierohodnejšie, pretože sa výsluch svedkov vykonal v primeranej časovej následnosti po plnení záväzku zo zmluvy o pôžičke. Súd prvej inštancie poznamenal, že predmetom súdneho sporu 7C/175/2012 síce nebol nárok žalobcu v rade 1/ na zaplatenie dlhu z pôžičky, ale aj napriek tomu sa touto otázkou súd podrobne zaoberal. V predmetnom spore žalobca V. R. žaloval K. D. a K. D. a žiadal, aby súd rozhodol, že rozhodcovský súd pri Slovenskej arbitrážnej komore s. r. o. so sídlom vo Veľkom Krtíši nemá právomoc rozhodovať o veci zaplatenia dlhu zo zmluvy o pôžičke. Počas tohto sporu došlo k podstatnej zmene právnej úpravy, a to zákona č. 244/2012 Z. z. o rozhodcovskom konaní, v dôsledku čoho rozhodcovský súd v tejto veci zo zákona už rozhodovať nemohol (aj napriek dohode sporových strán, ktorá bola obsiahnutá v zmluve o pôžičke). V súvislosti so zmenou právnej úpravy bolo konanie uznesením č. k. 7C/175/2012-253 zo dňa 16.02.2017 zastavené.

V súlade s procesnou zásadou priamosti, súd opätovne vypočul svedka C. C. na pojednávaní dňa 13.09.2018 ohľadne tvrdení žalovaného v rade 1/ o splnení dlhu z pôžičky. Na okolnosti, za ktorých dochádzalo k postupnému splácaniu pôžičky, súd prvej inštancie vypočul aj žalovaného v rade 2/ D. G.. Pri posudzovaní otázky, či bol dlh zo zmluvy o pôžičke splnený, súd vychádzal aj z písomných čestných vyhlásení svedkov C. C. a G. M., ktoré boli vykonané v apríli 2012. Súd prvej inštancie vychádzal aj z obsahu čestného vyhlásenia D. G., ktoré k žalobe žalobca K. D. pripojil.

Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 13.09.2018, žalovaný v rade 1/ pripojil aj originál čestného prehlásenia G. M., na ktorom bol podpis úradne overený dňa 23.04.2012. V rámci hodnotenia dôkazov súd prvej inštancie porovnával tvrdenia žalovaného v rade 1/ o splácaní pôžičky s výpoveďami svedkov, ako aj žalobcov a hodnotil aj okolnosti, za ktorých bol dlh splácaný.

Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že žalovaný v rade 1/ V. R. tvrdil, že žalobcovi v rade 1/ dňa 27.04.2009 vrátil sumu 10.000,- eur + 2.000,- eur úroky. Od uvedeného dátumu, teda od 27.05.2009 platil žalobcovi v rade 1/ už len úroky z nesplatenej časti pôžičky. Od 27.05.2009 žalovaný platil žalobcovi v rade 1/ už len úroky zo zostávajúcej časti dlžnej istiny 12.000,- eur, to znamená 1.200,- eur mesačne. Žalovaný v rade 1/ tvrdil, že každý mesiac od februára 2011 platil žalobcovi v rade 1/ sumu 1.200,- eur mesačne, teda celkovo mu za obdobie od 27.05.2009 do februára 2011 zaplatil túto sumu 22 x, to je celkovo sumu 26.400,- eur. Žalovaný v rade 1/ tvrdil, že vo februári 2011 zaplatil žalobcovi v rade 1/ okrem mesačného úroku 1.200,- eur aj sumu 2.400,- eur a v decembri 2011 mu zaplatil sumu 7.000,- eur a celkovo na dlh z pôžičky zaplatil žalobcovi v rade 1/ sumu 47.800,- eur. Z čestného vyhlásenia svedka G. M. zo dňa 23.04.2012 vyplýva, že bol svedkom toho, že žalovaný v rade 1/ odovzdal žalobcovi 16 x sumu 1.200,- eur a 1 x sumu 7.000,- eur a 1 x sumu 2.400,- eur. Súd prvej inštancie dôvodil, že svedok C. C. podľa čestného vyhlásenia zo dňa 23.04.2008 tvrdil, že bol osobne prítom, ako žalovaný v rade 1/ žalobcovi v rade 2/ odovzdal sumu 10.000,- eur, 1-krát sumu 2.000,- eur a 8-krát bol prítom, ako mu odovzdal sumu 1.200,- eur. Uviedol, že má vedomosť o tom, že sa jednalo o mesačné úroky z pôžičky, ktorú poskytol K. D. V. R.. Z čestného vyhlásenia tiež vyplynulo, že svedok bol prítom, ako žalovaný v rade 1/ zaplatil žalobcovi v rade 1/ dlh zo zmluvy o pôžičke v celkovej výške 21.600,- eur.

Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 13.09.2018, svedok C. C. vypovedal, že pán R. sa mu sťažoval, že spláca pôžičku K. D. a ten mu odmieta dávať doklady o splatení. Vypovedal, že z toho dôvodu ho požiadal, aby išiel s ním a zúčastnil sa odovzdávania peňazí. Vo svojej výpovedi v podstate potvrdil, že pán R. pánovi D. pôžičku splácal tak, ako to už predtým uviedol, pričom poukázal na to, že pán D. sa pánovi R. v súvislosti s plnením dlhu zo zmluvy o pôžičke vyhrážal zbraňou. Túto informáciu má od pána R.. Žalovanému v rade 2/ radil, aby išiel na políciu. On sa však žalobcu bál. Svedok tiež vypovedal, že pán R. mu v tom čase povedal, že žalobcovi v rade 1/ zaplatil viac, než si od neho požičal, nemá však o tom doklad.

Z výpovedí žalovaného v rade 2/ D. G. mal za preukázané, že spornú zmluvu o pôžičke podpísal aj on ako spoludlžník. Okrem toho vypovedal, že žalobca v rade 1/ K. D. mu zopárkrát telefonoval, aby ovplyvnil žalovaného v rade 1/, aby dlh zo zmluvy o pôžičke zaplatil.

Podľa súdu prvej inštancie žalovaný v rade 1/ V. R. na dlh z pôžičky zaplatil dňa 15.06.2010 sumu 2.000,- eur a bol dlžný len 20.000,- eur. Uvedená skutočnosť nebola sporná. Z čestných prehlásení, ako aj z výpovedí svedkov mal súd za preukázané, že žalovaný V. R. žalobcovi K. D. pôžičku splácal, pričom mu o čiastočnom splatení dlhu nevydal žiadne písomné potvrdenie tak, ako sa v zmluve o pôžičke dohodli. Ďalej súd ustálil, že z toho dôvodu na základe žiadosti žalovaného v rade 1/ sa odovzdávania peňazí a splácania dlhu osobne zúčastňovali aj svedkovia, a to C. C. a G. M., pričom zo svedeckých výpovedí vyplýva, že žalobca v rade 1/ sa žalovanému v rade 1/ v súvislosti s oneskoreným plnením záväzkov zo zmluvy o pôžičke vyhrážal. Zo svedeckej výpovede C. C. vyplynulo, že bol pritom, ako žalovaný v rade 1/ žalobcovi v rade 2/ splnil dlh v celkovej výške 21.600,- eur. Z čestného vyhlásenia svedka G. M. a jeho svedeckej výpovede vyplýva, že bol pritom, ako žalovaný v rade 1/ odovzdal žalobcovi v rade 1/ za účelom splnenia zmluvy o pôžičke celkovo sumu 26.200,- eur.

Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že vykonaným dokazovaním, a to najmä svedeckými výpoveďami, ktoré potvrdili rozsah plnenia, ale aj okolnosti, za ktorých dochádzalo k čiastočnému plneniu zo zmluvy o pôžičke (žalovaný v rade 1/ vyvíjal na žalovaného v rade 2/ nátlak, vyhrážal sa mu a odmietol mu dávať o čiastočnom splnení záväzku písomné potvrdenie), žalobca v rade 1/ sa domáhal voči žalovanému v rade 1/ okrem vrátenia pôžičky vo výške 20.000,- eur aj zaplata úroku za poskytnutie pôžičky vo výške 120 % ročne (10 % mesačne). Podľa súdu bolo preukázané, že žalovanú nesplatenú časť pôžičky vo výške 20.000,- eur žalovaný v rade 1/ zaplatil, v dôsledku čoho dlh zanikol, a preto súd žalobu žalobcu zo dňa 27.01.2017, ktorou žalobcovia v rade 1/ a 2/ žiadali, aby súd zaviazal žalovaných zaplatiť spoločne a nerozdielne sumu 20.000,- eur, zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 v spojení s § 262 Civilného sporového poriadku a žalovaným, ktorí sa úspešne v spore bránili, priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia osobitným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

4. V zákonnej lehote žalobcovia podali odvolanie proti rozsudku v celom rozsahu, pričom dôvodili, že postupovali striktné v súlade so zákonom, keď v zmysle uvedenej zmluvy o pôžičke žalobcovia poskytli žalovaným dojednané plnenie, pričom žalovaní porušili svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy o pôžičke v časti 20.000,- eur, žalobcom nevrátili. Poukázali na to, že ak by žalobca v rade 1/ odmietal vydať žalovanému v rade 1/ potvrdenie o plnení, mal žalovaný v rade 1/ možnosť takéto plnenie (bez kvitancie) odmietnuť. Na plnenie mal množstvo iných možností, napr. poukázať alebo vložiť splátku žalobcom na bankový účet, poukázať splátku poštovou poukážkou, čo však žalovaný nevyužil. Uviedli tiež, že disponujú riadnou súkromnou listinou o existencii záväzku žalovaných, pričom žalovaní argumentujú údajnou úhradou záväzku k rukám žalobcu v rade 1/, čo však tento popiera. Ďalej poukázali na tú skutočnosť, že žalovaní nemajú ako preukázať nesplnenie záväzku žalovanými. Preukázanie tejto skutočnosti žalovanými výhradne svedeckými výpoveďami osôb blízkych žalovanému v rade 1/ nepovažujú žalobcovia za dostatočné vzhľadom na účelovosť takýchto tvrdení, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že ak by žalovaní chceli plniť, mali na to zákonné spôsoby. Namietali, že rozhodnutie súdu prvej inštancie sa javí ako arbitrárne, keďže právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a nie je zrejmé, na základe akej úvahy sa súd riadil pri hodnotení jednotlivých dôkazov, na základe akého dôkazu ustálil záver o zamietnutí žaloby.

5. Žalovaní v rade 1/ a 2/ sa k odvolaniu žalobcov nevyjadrili.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočností rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom

starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcov, formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (ustanovenie § 380 ods. 1 CSP).

10. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

11. Pokiaľ žalobcovia namietali, že vznikla v ich neprospech situácia negatívnej dôkaznej teórie, keďže nemajú ako preukázať nesplnenie záväzku žalovanými, s ktorou sa súd prvej inštancie nevyporiadal, odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nezamietol žalobu žalobcov z toho dôvodu, že žalobcovia nepreukázali nesplnenie záväzku žalovanými, ale žalobu zamietol z toho dôvodu, že bolo preukázané, že zo zmluvy o pôžičke žalovaný v rade 1/ žalobcov v rade 1/ postupne pôžičku splácal a aj splatil. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že postupoval v súlade s rozhodnutím NS SR sp. zn. 4Cdo/13/2009, keďže z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že od žalobcu nemožno požadovať, aby preukazoval, že mu žalovaný ešte nevrátil požičané peniaze, ale v takomto prípade je na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že pôžičku už vrátil. V danom prípade bolo bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na žalovaných, ktorí podľa vyhodnotenia súdu prvej inštancie toto bremeno aj uniesli.

12. V nadväznosti na názor žalobcov, že skutočnosti preukázané žalovanými výhradne svedeckými výpoveďami osôb blízkych žalovanému v rade 1/ nepovažujú žalobcovia za dostatočné vzhľadom na účelovosť takýchto tvrdení, odvolací súd analogicky poukazuje na právne závery a úvahy obsiahnuté v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.06.2015, č. k. III. ÚS 276/2014-29, kde ústavný súd judikoval: „Spochybňovanie objektivnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania, či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej prezumpcie nepravdivosti svedeckých výpovedí, či tvrdení účastníkov konania.“. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, mal aj odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie dostatočne preukázané splnenie záväzku zo zmluvy o pôžičke žalovaným v rade 1/. Túto odvolaciu námietku žalobcov, týkajúcu sa účelovosti výpovedí svedkov navrhnutých žalovanou stranou nemožno považovať za dôvodnú aj z toho dôvodu, že ako prostriedok procesnej obrany nebola uplatnená v konaní pred súdom prvej inštancie a žalobcovia nielenže netvrdili, nielenže nepreukazovali, že ju bez svojej viny nemohli uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

13. Neobstojí ani námietka žalobcov, že žalovaní, ak by chceli plniť, mali na to využiť zákonné spôsoby, a to vzhľadom na okolnosti splácania pôžičky, keď súd uveril tvrdeniu žalovaného v rade 1/ v tom, že mal splátky splácať priamo do ruky s vedomím, že žalobca v rade 1/ nosí pri sebe zbraň a tento mal z neho strach, čo potvrdili aj svedkovia.

14. Pokiaľ žalobcovia vo svojom opravnom prostriedku poukazovali na odklon od ustálenej judikatúry, odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže nekonkretizovali rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, od ktorých sa mal súd prvej inštancie odkloniť.

15. Za nedôvodné považoval odvolací súd námietky odvolateľov o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Vo všeobecnosti je náležitou východiskovou úvahou žalobcov o nevyhnutnosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia zodpovedá povinnosť súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

16. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľov boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

17. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť, nebol napadnutý odvolacími námietkami, ktoré by produkovali relevantnú odvolaciu argumentáciu vo vzťahu k nároku na náhradu konania.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania majú žalovaní v plnom rozsahu, keďže boli v odvolacom konaní proti žalobcom úspešní.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)